

[Pelle Voigt]

Vores reservationer i forhold til forslaget ligger nok deri, at vi synes, der er utrolig få anvisninger til handling i forslaget. Der er en række forslag om, at man skal mene det ene og det andet, men beslutningsforslaget er temmelig kemisk rensset for ideer om, hvad man skal gøre for at fremme disse meninger. Det vil vi meget gerne se på i udvalget, for dér tror jeg stadig at vi er enig med Socialdemokratiet.

Vi synes også, det er uhyre væsentligt, at nogle elementer i forslaget bliver styrket. Det gælder først og fremmest kampen imod oprustningen på havet, som jo er ved at løbe helt løbsk. Det gælder også spørgsmålet om Danmarks atomvåbenpolitik, som for os ikke er en død eller skrinlagt sag. Vi synes, det er en lille smule rystende at få at vide, at Danmarks troværdighed er på spil, hvis ikke vi tror på de ganske platte omgælder af sandheden, som vi bliver præsenteret for, når vi ved, at denne atomvåbenpolitik gang på gang krænkes og regeringen bevidst lukker øjnene for det.

Hr. Arne Melchior sagde i debatten, at CD ville stemme for regeringens og Socialdemokratiets og Kristeligt Folkepartis dagsordensforslag, så udenrigsministeren kan repræsentere Danmark med værdighed, og hvis udenrigsministeren vil drage ud i verden iført denne politik, så er det jo hans problem. Det bliver meget svært at se, at han har noget på, tror jeg, når han kommer ud, men det kan jo være, at skrædderne efterhånden får vævet noget sammen.

Men nu vi befinder os i litteraturens rige, så henviste udenrigsministeren jo til »Dyrene i Hakkebakkeskoven« og i den forbindelse til bagerdrengen, der kom for meget peber i kagerne. Det synes jeg egentlig er et glimrende billede, for disse kager med for meget peber var jo netop det effektive våben, der drev ræven ud af bagerbutikken, hvor den igen og igen kom for at hærge og plyndre. Jeg tror, at historien vil gentage sig her med udenrigsministeren i rævens rolle.

Læg mærke til det svar, hr. Anker Jørgensen har fået, når han talte om atomvåbenfri zoner, både fra udenrigsministeren og fra fru Connie Hedegaard. Den skarpeste snerren, der lød igennem indlæggene, var den snerren, der lød imod regionalisering. Der bliver ingen aftaler om atomvåbenfri zoner med Venstre og De Konservative.

Jeg synes, debatten her i dag til fulde har understreget, at der er behov for yderligere oplysning om sikkerhedspolitiske spørgsmål, og al den oplysning, der kan skaffes fra SNU, skal efter min opfattelse være velkommen. Problemet er, at der findes masser af oplysning her i verden, også om moderniseringsplanerne for NATO's atomvåben, men ligesom man kan føre hesten til truget, men ikke tvinge den til at drikke, så er det altså lettere at producere bøger og oplysninger, end det er at få de ansvarlige deltagere i debatter som denne til at sætte sig ind i spørgsmålene. Det har desværre også været helt karakteristisk for debatten her i dag.

For SF og for SF's holdning til Socialdemokratiets og regeringens dagsorden, som jeg formoder kommer til afstemning først, må det være afgørende, at vi afgør med os selv, om dette her er ingenting – thi ingenting er det jo svært ligefrem at stemme imod – eller om det er værre end ingenting. Den beslutning vil jeg lægge i udenrigsministerens hånd.

Kan udenrigsministeren bekræfte, hvad fru Ritt Bjerregaard sagde, at en vedtagelse af denne dagsorden her i dag ikke vil forringe mulighederne for Folketinget for at gribe ind og forhindre en nyopstilling af korrigerende og mellemdistanceatomvåben, og at den tidsfrist, der ligger i denne dagsorden, og henvisningen af disse ting til udvalget helt klart er af en sådan karakter, at Folketinget alligevel kan komme til at træffe de nødvendige beslutninger og vende sig imod atomvåbenmodernisering? Hvis det er tilfældet, nå ja, så er det ingenting og ikke værre end ingenting, og så vil SF da gerne undlade at stemme. Men jeg har mine tvivl, om man er enig på dette punkt også.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg skal gerne til oplysning for hr. Pelle Voigt bekræfte, at der i dagsordenen ikke står en lyd om Folketingets forretningsorden, og at Folketingets forretningsorden derfor stadig er gældende, og at Folketinget derfor fortsat kan diskutere alt, hvad Folketinget ønsker at diskutere, og vedtage alt, hvad et flertal i Folketinget ønsker at vedtage.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Det glæder mig naturligvis meget at høre, at Folketingets forretningsorden stadig er i kraft,